

- 5) Komisja Europejska pokrywa jedną trzecią kosztów własnych i jedną trzecią kosztów poniesionych przez GALP Energía España SA, Petróleos de Portugal SA i GALP Energía SGPS SA w postępowaniu odwoławczym oraz własne koszty postępowania w pierwszej instancji.

(¹) Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Eturas” UAB i in./Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

(Sprawa C-74/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Uzgodniona praktyka — Biura podróży uczestniczące we wspólnym skomputeryzowanym systemie ofert wycieczek — Automatyczne ograniczenia obniżek dotyczących nabywania wycieczek online — Komunikat podmiotu zarządzającego systemem o tym ograniczeniu — Milczące porozumienie, które można uznać za uzgodnioną praktykę — Elementy konstytutywne porozumienia i uzgodnionej praktyki — Ocena dowodów i wymagany standard dowodowy — Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada skuteczności — Domniemanie niewinności)

(2016/C 098/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Eturas” UAB, „AAA Wrislit” UAB, „Baltic Clipper” UAB, „Baltic Tours Vilnius” UAB, „Daigera” UAB, „Feronia” UAB, „Freshtravel” UAB, „Guliverio kelionės” UAB, „Kelionių akademija” UAB, „Kelionių gurmanai” UAB, „Kelionių laikas” UAB, „Litamicus” UAB, „Megaturas” UAB, „Neoturas” UAB, „TopTravel” UAB, „Travelonline Baltics” UAB, „Vestekspres” UAB, „Visveta” UAB, „Zigzag Travel” UAB, „ZIP Travel” UAB

Strona pozwana: Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

przy udziale: „Aviaeuropa” UAB, „Grand Voyage” UAB, „Kalnų upė” UAB, „Keliautojų klubas” UAB, „Smaragdus travel” UAB, „700LT” UAB, „Aljus ir Ko” UAB, „Gustus vitae” UAB, „Tropikai” UAB, „Vipauta” UAB, „Vistus” UAB

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdy administrator skomputeryzowanego systemu informacyjnego służącego umożliwieniu biurom podróży sprzedaży wycieczek poprzez ich stronę internetową wedle jednolitego sposobu rezerwacji wysła tym podmiotom gospodarczym za pośrednictwem osobistej poczty elektronicznej informację o tym, że rabaty na produkty sprzedawane za pośrednictwem tego systemu będą od tej pory objęte pułapem i że w następstwie rozpowszechnienia tej informacji w omawianym systemie dokonane zostaną zmiany techniczne konieczne do wdrożenia tego pułapu, można domniemywać, iż wspomniane podmioty gospodarcze uczestniczyły w uzgodnionej praktyce w rozumieniu wspomnianego postanowienia od chwili zapoznania się z informacją wysłaną przez administratora systemu, jeśli nie zdystansowały się otwarcie wobec tej praktyki, nie zawiadomiły o niej organów administracji lub nie przedstawiły innych dowodów w celu obalenia tego domniemania, takich jak dowód na systematyczne stosowanie rabatu przekraczającego odnośny pułap.

Sąd odsyłający powinien zbadać na podstawie przepisów prawa krajowego normujących ocenę dowodów i wymaganych standardów dowodowych, czy w świetle całości okoliczności przedstawionych temu sądowi, wysłanie informacji, takiej jak informacja sporna w postępowaniu głównym, może stanowić wystarczający dowód w celu wykazania, że jej adresaci zapoznali się z jej treścią. Domniemanie niewinności stoi na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający uznał, że samo wysłanie tej informacji może stanowić wystarczający dowód w celu wykazania, iż jej adresaci musieli bezwzględnie zapoznać się z jej treścią.

(¹) Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii
(Sprawa C-141/14) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2009/147/WE — Ochrona dzikiego ptactwa — Obszary specjalnej ochrony Kaliakra i Belite skali — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych i dzikich gatunków — Teren mający znaczenie dla Wspólnoty o nazwie Kompleks Kaliakra — Dyrektywa 2011/92/UE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Zastosowanie ratione temporis systemu ochrony — Pogorszenie stanu naturalnych siedlisk gatunków oraz niepokojenie gatunków — Energia wiatrowa — Turystyka)

(2016/C 098/04)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, C. Hermes i P. Mihajłowa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii (przedstawiciele: E. Petranowa i D. Drambozowa, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Republika Bułgarii:

- nie włączając w całości ostoi ptaków do obszaru specjalnej ochrony obejmującego region Kaliakra, nie sklasyfikowała jako obszaru specjalnej ochrony terenów najbardziej odpowiednich pod względem ilości i powierzchni dla ochrony z jednej strony gatunków biologicznych określonych w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, a z drugiej strony gatunków wędrownych, niewymienionych w tym załączniku, regularnie występujących jednak na lądowym i morskim obszarze geograficznym, do którego stosuje się tę dyrektywę, i uchybiła w ten sposób zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 1 i 2 wspomnianej dyrektywy;
- zatwierdzając realizację przedsięwzięć „AES Geo Energy”, „Disib” i „Longman Investment” na terenie ostoi ptaków obejmującej region Kaliakra, którego nie sklasyfikowano jako obszaru specjalnej ochrony, choć należało go tak sklasyfikować, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 4 dyrektywy 2009/147;
- zatwierdzając realizację przedsięwzięć „Kaliakra Wind Power”, „EVN Enertrag Kavarna” i „Vertikal – Petkov & Cie”, jak też „Thracian Cliffs Golf & Spa Resort” na terenie odpowiednio obszarów specjalnej ochrony Kaliakra i Belite skali, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;